

vode počitka

letnik 34, številka 9-10/2018

revija za evangelijsko duhovnost

**»Prosíte in vam bo dano!
Iščite in boste našli!
Trkajte in se vam bo odprlo!«**

Evangelij po Mateju 7,7

Vode počitka

kazalo

UVODNO	4	Krščanstvo po principu »daj - dam«
ZANIMIVO	6	Zakaj čakamo na mačji lajež in na romantični ples s slonom?
PONIŽNO	10	Jezus nam umiva noge
DOKONČNO	12	Zakaj Jezus
ZAGLEDANO	16	Uprimo oči v Jezusa
POMIRLJIVO	18	Srce je nemirno, če je v prepiru z mirom

PONOTRANJENO	22	Izpustil!
PODEDOVANO	26	Zapuščina miru
POZORNO	28	Bog nikogar ne spregleda
KONKRETNO	30	Krščanski Bog posluša in odgovarja na molitve
ODGOVORNO	36	Kaj je naloga krščanstva v tretjem tisočletju?
MODRO	36	Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik

Krščanstvo po principu »daj - dam«

Eden izmed treh Newtonovih zakonov gibanja, ki predstavljajo temelj dinamike in klasične mehanike, se imenuje zakon o vzajemnem učinku ali zakon o akciji in reakciji. Ta pravi: če prvo telo deluje na drugo telo z neko silo, deluje drugo telo na prvo telo z enako veliko, a nasprotno usmerjeno silo, po principu »daj - dam«.

Na takšnem principu »daj – dam« je utemeljeno tudi krščanstvo. Poglejmo si dva primera. V molitvi očenaš kristjani molimo: »Odpústi nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom.« Molvec, ki moli to slavno molitev iz Svetega pisma, govori o svojem stališču glede odpuščanja, saj šele, ko poravna vse dolgove, ki jih ima do ljudi, ima obraz prositi Boga za odpuščanje. O tem, kakšno je Božje stališče do odpuščanja, spregovori Sveto pismo na drugem mestu, kjer pravi, da je Bog namreč svet tako vzljubil, da je **dal** svojega edinorojenega Sina [Jezusa Kristusa], da bi se nihče,

kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog nam torej brezpogojno odpušča naše dolge, če verjamemo vanj. Zato je molitev »Odpústi nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom« bolj kot ne reakcija na Božjo ljubezen in dobroto: krščanski Bog nam je enkrat za vselej odpustil naše grehe in zaradi tega smo tudi mi začeli veselo odpuščati drugim ljudem po principu »daj – dam«. Ker pa v marsičem še vedno vsi grešimo in delamo mnogo napak v svojem življenju, vedno znova in znova radi molimo molitev očenaš, saj tudi za takšno staro, izrabljeno in slabotno molitev, kot je očenaš, velja načelo, da so drobna dejanja, ki jih naredimo, boljša kot velika, ki jih samo načrtujemo (George C. Marshall).

Drugi primer iz Svetega pisma, ki še bolj direktno odraža princip »daj – dam« v krščanstvu, je dobro znana Prilika o izgubljenem sinu, ki se jo učimo že v šolah. Mlajši sin je od svojega očeta zahteval: »Oče, **daj** mi delež premoženja, ki mi pripada!« Ko ga je dobil, ga je hitro zapravil za nepotrebne stvari, tako da je nazadnje obubožal in začel trpeti pomanjkanje ter celo umirati od lakote. Nato se je odločil, da se bo vrnil k svojemu očetu, se mu opravičil in ga prosil, če ga vzame nazaj k sebi

za delavca na polju. Ko je tako sin v bistvu **dal** očetu na razpolago svoje življenje, mu je oče **poklonil** svoje življenje, saj je zaklical: »Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo!« Oče v tej zgodbi je dobra prispodoba krščanskega Boga, ki nas venomer kliče nazaj k sebi z besedami, ki jih najdemo v Svetem pismu: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.«

Krščanski Bog je **dal** življenje za nas, saj ni prišel na svet, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in **dal** svoje življenje v odkupnino za vse. To je pokazal tudi simbolično, ko je vzel kruh in ga **dal** svojim bližnjim, da bi ga jedli, rekoč: »To je moje telo, ki se daje za vas.« Podobno je storil s kelihom, ki ga je **dal** zbranim okoli sebe, in jim rekel: »Pijte iz njega vsi.« Krščanski Bog ni prizanesel samemu sebi, temveč se je **daroval** za nas vse. Kako nam torej ne bi skupaj s svojim življenjem **podaril** tudi vsega, kar potrebujemo za življenje?

Glede na Sveto pismo lahko zaključimo, da krščanski Bog deluje po načelu »daj – dam«: krščanski Bog žejnemu **daje** zastonj od izvira žive vode, vse zapusti za eno izgubljeno ovco, v odnosu do

pomoči potrebnim postane razsopen, brezpogojno **daje** odpuščanje vsem ljudem, odpušča naše grehe in napake, simbolično **daje** zlate prstane na roke izgubljenim sinovom in hčeram, vsem **daje** spoznati poti novega življenja, **daje** nam živ zgled, da je večja sreča dajati kakor prejemati, ubogim **daje** mir v srcu in počitek v duši, žalostnim **daje** neminljivo tolažbo, zvestim **daje** dragocene in večne obljube, verujočim **daje** vero in pogum, zapuščenim **daje** nov dom, Bog **daje** vsem vse po milosti, zastonj in brez plačila, **daje** nam samega sebe.

In kaj naj storimo, ker nas je Bog tako vzljubil, celo do same smrti na križu, da je sam sebe **daroval** za nas v spravno daritev za naše grehe? Ali bomo tudi mi vzljubili Boga, Sveto pismo, skupnost verujočih, Cerkev, državo, bližnje, in bomo hoteli z vso toplino vsem **dati** ne samo Božjega evangelija, ampak tudi svoje življenje? Naj ne bom, kot Pilat, ki je **dal** Jezusa bičati in ga je **izročil**, da bi bil križan, ali kot Juda Iškariot, ki je **dal** Jezusu poljub, s katerim ga je izdal, ali takratna cerkvena oblast, ki je glede Jezusa rekla: »**Dajmo**, ubijmo ga!«, kar so tudi storili. »Dragi Bog, kakor izgubljeni sin ti **dajem** skrušeno srce in te prosim, odpusti mi, kakor tudi jaz odpuščam drugim ljudem.«

dr. Daniel Brkič

Zakaj čakamo na mačji lajež in na romantični ples s slonom?

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Na prvi pogled živimo v dobi, ko je postala beseda o Bogu z razlogom odbojna in osovražena. Zelo težko je verovati v Boga, ki bi lahko preprečil Auschwitz, a ga je dopustil in dovolil; Auschwitz in neštete druge strahote. Arthur Köstler je zapisal: »Vsa zgodovina človeštva nasprotuje obstoju vsevednega in vsemogočnega Boga, za katerega pravijo, da je baje ljubezen celo bit njegove narave.« V tem, da je toliko zla v svetu, vidijo mnogi Božji spo-

drsljaj. Gre za najbolj razvpito vprašanje, staro toliko kot človeštvo. Zakaj se človeštvo utaplja v morju krvi in solza? Zakaj se predvsem dobrim ljudem dogajajo slabe stvari? Ali nas je Bog izdal in nas vrgel v svet, v katerem naj se pač nekako znajdemo? Ali je Bogu svet ušel z vajeti?

Večina naprednih Zemljanov aplavdira razkritim zablodam o Bogu. Pravijo, da bi bil svet brez njega in brez njegove dvoilične Cerkve boljši. Kdo ima prav? Kdo koga vleče za nos? Kdo bo konkurenca Collodijevemu Ostržku? Tudi vi ste v igri, ker ste vrženi v morje sveta, ne da bi vas kdo vprašal. Slavni matematik in filozof Blaise Pascal je v svojem delu Misli zapisal: »Ali Bog je ali Boga ni. Na katero teh dveh domnev želite staviti? Na nobeno izmed njih. Pravilen odgovor je, sploh ne stavite. Motite se. Staviti je treba, ni dano na izbiro. Tudi vi ste ujeti v to.« Pred tem je dilemo glede Boga, ki se s sabo ne baha, ampak si je nadel ime Skriti Bog (Deus absconditus), pojasnil takole: »Tisti, ki vero zavračajo, naj se, preden jo zavrnejo, najprej naučijo vsaj,

kakšna je.« Čestitam, cenjeni gospod Pascal.

Sprašujem se, zakaj večina v nedogled čaka na mačji lajež, ko vé, da je takšno čakanje nesmiselno. Zakaj plešejo s slonom, ko vedo, da tak ples ni možen. Zakaj mnogi raje vztrajno sedijo na cvrčeče vroči peči, samo da se ne bi soočili z resnico o laži. Komu sploh še verjeti? Ali ni okoli nas preveč šarlatanov in telebanov? Vsi ponujajo rešilni pas, a tragičnih izidov je čedalje več. Zato ne čakajmo na mačji lajež in na romantični ples s slonom. Kakšna smola in potrata časa! Zakaj raje inteligentno verjameмо v tak paradoks, hkrati pa odklanjamo inteligentni paradoks o Bogu? Paradoks? Da, paradoksi so atomi učene filozofije in nas v njej ne motijo, pri Bogu pa zelo. Moti nas, da je Sveto pismo paradoksalna knjiga. A brez paradoksov ni krščanstva. Pri tem ne gre za domišljijo pravljične laži, ampak za resnico v protislovjih. Drugače ne bi mogli razumeti Jezusove izjave, ki pravi: »Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje, ga bo

našel.« (Evangelij po Mateju 16,25) Ali se glede na takšno izjavo sploh splača prijeti ponujeni Božji rešilni pas? Seveda se splača, kajti ko sprejemem evangelij, mi evangelij dá življenje, ne le rešilnega pasu. Preberimo odgovor na to: »Moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod. Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi.« (Izaija 55,8-9) Verjamem, da ste se zdaj znašli v škripcu zmedenosti in ste v večjem precepju kot ste bili na začetku. Sploh pa, ker smo vsak dan izpostavljeni mikavnim reklamam. V bistvu so nas kolonizirale. Novotarije niso bile nikoli tako zvijačno zahrbtne. Napadajo nas iz gverilske zasede. Vsi nam obljublajo cilj, čeprav ne poznajo poti do njega. Vsi hočejo pridobiti našo pozornost. Čemu bi nasedli še eni ponudbi več? Ali je Bog nerazločljivi izmislek? Sami ugotovite, ali je na voljo zadosti začetnih dokazov za nadaljevanje poti... prima facie evidence? Sami ugotovite, ali res drži, da je svet, v katerem nihče ne potrebuje Boga, pekel? Nočem

vam vere vsiljevati, kajti Boga lahko najdemo samo, če se zavedamo, da ga potrebujemo (Thomas Merton). Če skušamo svojo resnico vsiliti drugim, je takšno vsiljevanje vedno nasilje in zločin.

Ponavljam v slogu, ki ga je uporabil filozof in teolog Branko Cestnik, ki pravi, da se Bog vrača v svoj svet, zato kličem ateiste na pomoč. Ali vam to zveni pikro? Ali ste ostali brez sape in se sprašujete, zakaj raje ne pokličem na pomoč vernikov, da bi mi pomagali dvigniti pozabljeni krščanski križ? Zakaj je v svetu hitrih sprememb in migracij postal ateist kristjanu brat? Znani češki teolog Tomáš Halík pravi, da Božja radikalna drugačnost daje prostor za obstoj ateizma, agnosticizma in tudi vere. Po moji oceni smo vsi otroci istih vprašanj, kajti nihče ni videl Boga in ga nima na secirni mizi. Če kdo trdi, da ga je videl, to zagotovo ni bil Bog. Na tej točki smo vsi verniki, le da vsak na svoj način. Hkrati tudi vsi dvomimo, a spet vsak na svoj način. Meni bolj koristi dolgotrajni dvom Tomaža kakor takojšnja vera Magdalene. Kajti poš-

teni dvomi so plemenitejši kot čistunska vera, izstreljena kot naboj iz puške. Ravno tisti, ki se obnašajo kakor angeli, so najmanj prepričljivi. Največji sovražnik krščanstva je krščanstvo samo, ne pa ateizem. Opevani sovražniki krščanstva niso druge religije in duhovne alternative, ampak mrtvo, zgolj folklorno tradicionalno krščanstvo. Hudič se bori proti Cerkvi tako, da se ji pridruži. Institucionalno krščanstvo je hinavščina, sestavljena iz praznih ritualov in hladnega blišča. Zato se raje pogovarjam z ateistom kot s sprevrženim in blodnjavim verskim fanatikom katerekoli provenience. »Fanatik je človek, ki odkrije majhno resnico in vse drugo priostri v smeri k temu. Fanatik pozna to eno, svojo resnico; kar se ji ne prilega in se vanjo ne vklaplja, zanj ne obstaja. Za svojo resnico je pripravljen dati življenje, se spreti z najboljšimi prijatelji in početi stvari, ki so nerazumne in so mu čisto nasprotne.« (Adrienne von Speyr) Verski fanatik je domišljavo ošaben, nestrpen in elitistično izključujoč. Slepno verjame, da ima Boga v pesti in da je Boga »prečital«. Takšni vedo o Bogu več kot vé Bog o sebi.

Hvalijo se, da so Boga videli, da poznajo njegov urnik in da lahko kot posebni Božji izvoljenci, agenti z Božjo koncesijo, izvršujejo Božjo voljo, tudi če na agresivni način. Bog take manipulacije in takega fundamentalizma ni Bog Svetega pisma. Zato je postal ateist kristjanu brat, medtem ko fanatični vernik oba preganja in ju sovraži. Priznam, da se to sliši sila provokativno.

Ateist lahko verniku pomaga pri očiščevanju sfižene podobe Boga, kajti fanatiki so besedo Bog skozi zgodovino toliko umazali in onečastili, da je postala odbojna in osovražena. Zato drži, kar je izjavil španski teolog Juan Martín Velasco, ko je provokativno predlagal, da ne bi smeli Božjega imena imenovati vsaj sto let, da bi se njegovo ime nekoliko očistilo. Na to je že opozarjal protestantski teolog Dietrich Bonhoeffer kot žrtev nacističnega zločinskega sistema, ko je, kot je poudaril, živel pred Bogom in z Bogom brez Boga (vor Gott und mit Gott leben wir ohne Gott). Na ta način je krščanstvo osvobajal od religije, krščanske in nacionalistične. Bog sovraži

religijo. Zato je ateist bližje Bogu kot fanatik. Bonhoeffer je trdil, da prizadevanje za čistost ni zatiranje poželenja, ampak preusmeritev svojega življenja k višjim ciljem. Nič tukaj spodaj ni neposvečenega za tiste, ki vedo, kako naj gledajo (Pierre Teilhard de Chardin).

Priznam, da se raje pogovarjam s strastnim ateistom kot s prefinjenim pobožnejšem, ki se šopiri z nališpano vero na obrazu, a nima strastnega odnosa z Bogom, čeprav iz njegovih svetih ust leti angelsko perje. Ateist me lahko nauči o Bogu več kot svetohlinec, ker željno išče Boga, fanatik pa je evangelijskega Boga, ki je Oče, presit in naveličan. Victor Hugo je že davnega leta 1862 v Nesrečnikih zapisal: »Navsezadnje me lahko ateist osramoti, kajti ateist verjame več kot si misli. Zanikanje je v resnici le besna oblika pritrjevanja.« Všeč mi je tudi zapis Dostojevskega: »Ateist se nahaja na vrhu lestve, na predzadnji stopnici, ki vodi k popolni veri v Boga.« To drži, kajti če ne bi bilo Boga, ne bi bilo niti ateistov. Ravno luknja v zidu dokazuje, da zid obstaja.

Rebeka Jovanović

Jezus nam umiva noge

**Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih srečanj
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.**

Ta teden sem razmišljala in se spraševala, zakaj je toliko gorja, maščevanja, nasilja in trpljenja na svetu. Spomnila sem se na Sveto pismo, v katerem nas Bog opozarja, da bodo v poslednjem času na svetu raznorazne stiske, bridkosti, težave, ki bodo presegle naše moči.

Vendar vse to, kar doživljamo ljudje današnjega časa, je doživil tudi Jezus pred 2000 leti. Okolica in družba ga ni sprejela, celo norčevali so se iz njega in ga po krivem mučili, obsodili in usmrtili. Jezus je kljub temu ostal ljubezniv in usmiljen, še več, celo tako zelo se je ponižal pred ljudmi, kot da je postal njihov hlapec. V Janezovem evangeliju namreč najdemo

zapis o tem, da se je Jezus sklonil in svojim učencem umil noge, kar je bilo v tistem času delo hlapcev in dekel, ne pa učiteljev in duhovnikov.

Zakaj je Jezus storil to šokantno ponižujoče dejanje? Ali ne bi mogel kako drugače pokazati svojega usmiljenja? Ali ne bi bilo isto, če bi jih samo objel in malo potrepil po hrbtu ali ramenu? Ali ni bilo dovolj že to, da je Jezus delal čudeže, ozdravil bolne in obujal mrtve ter odpuščal grehe in razglašal, kako zelo nas ljubi? Zakaj se je moral Jezus tako ponižati?

Zakaj se je morala Božja ljubezen razodeti na takšnem nesprejemljivem dejanju, za katerega so bili zadolženi sužnji in služabniki v odnosu do svojih lastnikov in gospodarjev?

Jezus je želel z najbolj ponižujočim dejanjem pokazati, kako velika je Božja ljubezen. Tudi kristjani smo velikokrat močni v besedah, a v dejanjih šibki. Jezus se navkljub pričakovanjem sklanja k tistim, ki so manjši od njega. Sklonil se je in umil noge celo učencu Judi Iškariotu, za katerega je vedel, da ga bo izdal. In prav tako se je sklo-

nil k učencu Petru, za katerega je vedel, da ga bo zatajil...

Zgledujmo se po Jezusu. Če se znajdemo v situaciji, ko se moramo ponižati in nekemu simbolično umiti noge, storimo to z veseljem, kajti:

*Človek je največji takrat,
ko kleči.*

*Najlepši takrat,
ko moli.*

*Najmočnejši,
ko odpušča.*

*In najbolj podoben Bogu,
ko ljubi.*

Nicky Gumbel

Zakaj Jezus?

Nicky Gumbel je angleški pastor ter ustanovitelj projekta za spoznavanje osnov krščanstva z imenom tečaj Alfa (ang. Alpha Course).

Kaj moramo storiti?

V Novi zavezi Svetega pisma je zapisano, naj z vero sprejmemo dar, ki nam ga ponuja Bog. Janez pravi, da je »Bog namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Janez 3,16). Verovanje vključuje dejanje vere, ki je osnovano na vsem, kar o Jezusu vemo. To ni slepa vera. Gre za to, da zaupamo Bogu. To je kot korak vere, ki ga naredita nevesta in ženin, ko rečete »Da« na svoj poročni dan.

Način, kako ljudje naredijo ta korak vere, je zelo raznolik, rad pa bi opisal način, kako lahko

narediš korak vere kar zdaj takoj. Ta postopek se lahko opiše s tremi preprostimi besedami:

a) »Oprosti.«

Boga moramo prositi, da nam odpusti za vse, kar smo napačno naredili. Hkrati se moramo odreči vsemu, za kar vemo, da je v našem življenju napačno. To je »kesanje«, o katerem govori Sveto pismo.

b) »Hvala.«

Verujemo, da je Jezus za nas umrl na križu. Bodi mu hvaležen, ker je umrl zate, in bodi hvaležen za dar odrešenja, svobodo in Svetega Duha, ki ti jih ponuja.

c) »Prosim.«

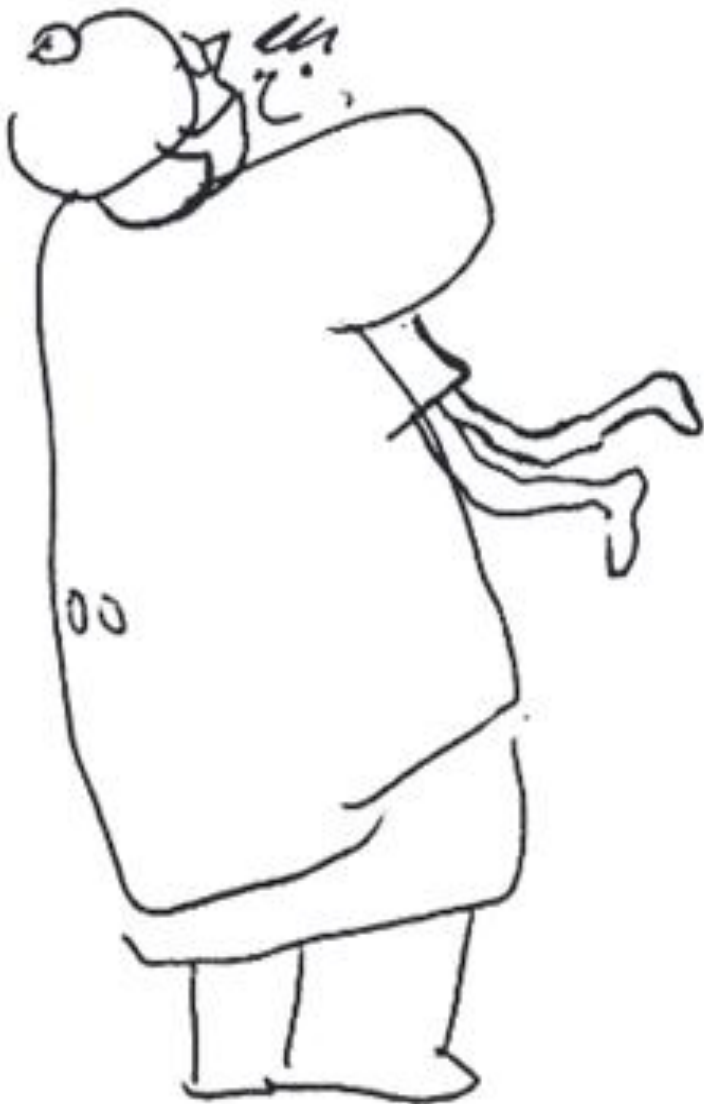
Bog se nikoli ne vsiljuje v naše življenje. Ko sprejmeš ta dar, ga hkrati povabiš, da pride in živi v tebi preko svojega Svetega Duha.

Če si želiš imeti odnos z Bogom in si pripravljen reči te tri stvari, je v nadaljevanju napi-

sana zelo preprosta molitev, ki jo lahko moliš in je lahko začetek tvojega odnosa z Bogom:

Gospod Jezus Kristus, žal mi je za slabe stvari, ki sem jih naredil v svojem življenju in ki me težijo in zaradi katerih imam slabo vest. Prosim, odpusti mi. Zdaj se obračam proč od vsega, za kar vem, da je narobe. Hvala ti, ker si umrl na križu zame, da mi je lahko odpuščeno in da sem prost krivde. Hvala ti, ker si mi ponudil odpuščanje in mi dal dar Svetega Duha. Želim sprejeti ta dar. Prosim, pridi v moje življenje po svojem Svetem Duhu in bodi z mano za vedno. Hvala ti, Gospod Jezus. Amen.

pomembno o njej spregovoriti. Včasih je tako, da moramo o stvareh spregovoriti, da postanejo za nas resnične. Najbolje je, da svojo odločitev najprej poveste tistim, ki bodo veseli, ko bodo slišali to novico.

Kaj pa zdaj?

1. Povej naprej.

Da svojo odločitev še bolj podkrepiš, je

2. Beri Sveto pismo.

Ko smo sprejeli Jezusa in mu začeli zaupati, smo s tem postali Božji otroci (Janez 1,12).

On je naš nebeški Oče. Kot vsak oče si tudi on želi, da bi imeli tesen osebni odnos z njim. Ta odnos razvijemo tako, da ga poslušamo (predvsem z branjem Svetega pisma) in se z njim pogovarjamo v molitvi. Sveto pismo je Božja beseda in morda vam je lahko v pomoč, da za začetek vsak dan berete nekaj vrstic iz Janezovega evangelija v Novi zavezi. Prosite Boga, da vam spregovori, ko boste brali.

3. Vsak dan se pogovarjaj z Bogom (tj. moli).

Meni tale vzorec pri molitvi zelo pomaga:

Čaščenje in proslavljanje

Proslavljanje in čaščenje Boga pomeni, da ga častimo zato, kar on je, in zato, kar je storil.

Priznanje

Priznanje pomeni, da Boga prosimo za odpuščanje glede vsega, kar smo storili napačno.

Zahvaljevanje

Zahvaljevanje pomeni, da se mu zahvalimo za zdravje, družino, prijatelje, službo in vse, kar imamo.

Prošnja

Prošnja pomeni, da molimo zase, za svoje prijatelje, družino ipd.

4. Pridruži se Cerkvi.

Pomembno je, da si del skupine kristjanov, ki se zberejo, da bi Boga slavili, o njem poslušali, dobili spodbudo in razvili prijateljske odnose. Cerkev bi morala biti čudovito mesto.

Za zaključek bi rad rekel, da je to, da sem začel verovati v Jezusa Kristusa in ga iskati in

moliti, najpomembnejša in najboljše stvar, za katero sem se kdajkoli odločil v življenju. Poskusite, ne bo vam žal.

*Prevod: Katja Brkič Golob
Odlomek iz knjižice Zakaj
Jezus? (Why Jesus?)*

Tjaša Golobič Štucin

Uprimo oči v Jezusa

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ni pomembno, ali v Jezusa Kristusa verujemo že vrsto let ali smo šele na začetku naše krščanske poti ali pa se še odločamo za življenje z Bogom. V tem smo si različni, vendar po drugi strani nam je skupno to, se vsi soočamo s podobnimi situacijami in težavami v vsakodnevem življenju. Zato smo drug do drugega prizanesljivi, razumevajoči in polni usmiljenja, kot nas uči Jezus.

Morda smo v stanju, ko na tej ozki krščanski poti omagujemo in ne želimo ali ne moremo več naprej? Morda se preveč oziramo nazaj v preteklost in počasi

izgubljammo zanimanje za pot, ki je pred nami? Mogoče smo se spotaknili in smo razočarani, ker smo svoj pogled usmerjali na težke okoliščine, ki nas obdajajo in je naš pogum upadel?

Če smo se znašli v takšnih težavah, potem recimo: »Svoj pogled bom usmeril v Jezusa«. Pisec pisma Hebrejcem v Novi

zavezi Svetega pisma je vernike spodbujal z naslednjimi besedami: *»Odstranimo vsakršno breme in greh, ki nas zlahka prevzame, ter vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka. Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere. On je zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ, preziral sramoto in sédel na desnico Božjega prestola. Pomislite*

vendar nanj, ki je od grešnikov pretrpel tolikšno nasprotovanje, da se v svojih dušah ne boste utrudili in omagali.«

Če bomo tako storili, kot nas nagovarja Sveto pismo, se ne bomo spotaknili in ne bomo omagali in se ne bomo utrudili, kajti Bog je obljubil, da je in bo *»z nami vse dni do konca sveta«*.

dr. Daniel Brkič

Srce je nemirno, če je v prepiru z mirom

Michael John Cusick, avtor knjige *Klik k Bogu (Surfing for God)*, je povzel pogovor med rabinom in njegovim mladim učencem. Učenec je rabina zaprosil za pomoč, ker se je počutil od Boga zapuščenega, čeprav je Gospodova postava velevala, da duša najde počitek samo v Bogu. Učenčeva duša je našla počitek čisto drugje. Rabin mu je prisluhnil, nato pa mu je povedal zgodbo o škrijancu, ki je letal nad pusto goličavo. Ptice neba niso našle niti enega črva za grizljaj. Ker je bilo iz dneva v dan težje, je škrijanec pozabil, kako peti. Nekega dne je srečal krošnjárja, ki je prodajal slastne črve. Kakšna sreča se je nasmehnila lačnemu škrijancu. »Dva črva za eno pero,« je rekel krošnjár. Škrijanec, ki si je predstavljal črva v kljunu, je pomislil: »Saj imam veliko peres, gotovo ne bom

pogrešal dveh majhnih peresc. Dve majhni peresi me prav nič ne staneta in s polnim želodcem se bom lahko spet dvignil pod nebo in veselo pel.« Ker so bili časi še vedno težki, je škrijanec nadaljeval z menjavo. A nekega dne, ko je hotel odleteti, je padel na tla in se zavedel, da nima več peres. Ko je prišel k sebi, mu je bilo žal, da se je odrekel svojim peresom. Obupan je odskakljal h krošnjárju in prosil peresa nazaj, rekoč: »Našel sem dovolj črvov, da jih zamenjam za peresa.« Krošnjár se je zarežal in mu rekel: »Kupčija je kupčija. Dobil si črve, jaz pa sem dobil tvoja peresa.« In krošnjár je kar se da hitro izginil. Ko je rabin zgodbo končal, mu je polzela solza po licu. Učenca je zanimalo, zakaj joče. Rabin mu je odgovoril: »Boga boli srce, kadar zapravljamo svoja peresa za črve, še bolj pa mu stre srce, če poskušamo svoja peresa odkupiti nazaj, kajti samo on nam lahko obnovi naša manjkajoča peresa.«

Kaj jaz naredim s svojim nemirnim in trepetajočim srcem? To je težko in dobro vprašanje. Če sem iskren, priznam, da mno-

gokrat ogolim in ostanem brez lesketajočega se perja, ker iščem počitek duše mimo Boga. Ker delam predolge korake za svoje noge. Zapelje me mikavna zlodejeva trgovina daj – dam. Zato obtičim na tleh in več ne morem leteti. Takrat se drgetajoče sprašujem: »Bog, kje si?« A Bog se je odpovedal svoje vidne navzočnosti zaradi naše svobode. Ker je toliko nevsiljiv, ga razglašamo za mrtvega ali neobstoječega. Meni ljub filozof Jean-Paul Sartre (1905-1980) je razvil ateistični eksistencializem, pravi revolt proti Bogu. V drami Hudič in dobri Bog je razodel dušo sodobnega ateista, ki je brez dragocenih škrančevih peres. Njegov govornik militantno vzame uro in pravi: »Če Bog je, naj me čez pet minut usmrti!« Ko mine pet minut, on pa je še vedno živ, odločno, borbena in ponosno trdi: »Vidite, da ga ni.« Mnogokrat mislim tako tudi jaz, čeprav sem teolog, sploh ko vidim toliko zla v tem Božjem svetu. Pomislim, da Boga ni, in spet prodam svoje dragoceno peresce. Tako zlodeju uspeva skaziti podobo Boga v mojem srcu, da postane zmaličena in izkrivljena. Skupini otrok so dali

nalogo, naj narišejo Boga. Otroci so se zazrli v nebo, grizljali svinčnik v svojih ustih in globoko razmišljali. Končno so se usula vprašanja: »Ali lahko uporabimo tudi črno barvo? Ali mu lahko narišemo brke? Ali mu lahko damo v roko gorjačo? Ali ga lahko narišemo z iztegnjenim žugajočim prstom?« Otroci so ga narisali namrščenega, strogega, jeznega, mrkega in z zastrašujočim obrazom. Na koncu bi se takšnega Boga bali bolj kot hudiča. Ti otroci so bili iz družin, v katerih je vladalo nasilje in grobost, ne pa očetovska ljubezen urejenih odnosov. Krščanski Bog je ljubeči Oče. Ni tak, kot so mislili ti otroci. Bog je ljubezen sama. Še kako drži, kar je ugotovil Tomaž Akvinski: »Težko vemo, kaj Bog je, lažje vemo, kaj on ni.« Avguštin iz Hipona je zapisal: »Pozno sem te vzljubil, lepota, tako stara in tako nova, pozno sem te vzljubil. A vendar, ti si bil v meni, in jaz izven sebe.«

Tomaž Kempčan (ok. 1379-1471), ki ga uvrščam med največje krščanske pisce, je zapisal, da je velik tisti, ki ima veliko ljubezen. Bog je največji zato, ker on je največja ljubezen. Ne

zahteva, da ga moramo ljubiti zato, ker naj bi bil častihlepen, sebičen, ljubosumen ali pa odvisen od naše ljubezni. Nasprotno, to je edini način, da vse naše druge ljubezni obstanejo in da lahko smiselno bivamo. Zato velja postulat ljubezni: »Ljubi Boga in bližnjega.« Ljubezen je edini ključ do svetosti. Ljubezen naredi za prijetno to, kar je v zapovedi trdo. Ljubezen je Božji nebeški transparent, dvignjen iznad Zemlje, na

katerem piše: »Bog te ima rad. Tvoje življenje ima smisel. Nisi izgubljeno, pozabljeno ali propadlo bitje v vesolju.« Bog je na naši strani. Če je kaj vesela novica, potem je prav to, ali pa je sploh ni. Kajti Bog nam odpušča še preden sami sebi odpustimo.

Jezus učenca Petra, potem ko ga je le ta zatajil in prodal svoja peresa za črve, ni vprašal: »Peter, ali boš ponovno grešil?

Ali me boš še kdaj razočaral?« Po veliki noči ga na obali jezera ni zasliševal: »Peter, ali si si zapomnil ves moj nauk?« Vprašal ga je povsem nekaj drugega: »Peter, ali me ljubiš?« Temelj krščanstva niso dobra dela, znanje, morala, hoja po vrhici popolnosti angelske svetosti in čistosti, ampak ljubezen. Če bi filozof Sartre dovolil, da Božjo ljubezen izkusi, bi skupaj s Petrom rekel: »Gospod, ti veš, da te ljubim.« Čeprav je bil

do Boga agresiven, je bil istočasno prežet z istim Bogom, katerega je zanikal in ga preganjaj. V delu Muhe ga je omenil na vsakem listu. Ko je dokazoval, da Boga ni, so mu izpod peresa pršile iskre na vse strani. Če ne bi napadal »trupla svojega mrtvega Boga«, nam ne bi imel več kaj povedati. Kako hladan in prazen je tak svet; nerazložljiv in prepuščen ničevosti. Čuti se, da mu manjka bistveno – smisel, dragocena peresa, ki škrijancu omogočajo letenje. Globoko v človekovem srcu je hrepenenje po počitku v Bogu. Avguštin iz Hipona je zapisal: »Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v Tebi.« Ko sem v srcu vznemirjen, nezadovoljen, napet, poln strahu in tesnobe, takrat ničevost in praznost v meni dokazujeta, da izmučenega srca ne more izpolniti, potešiti in umiriti nobena materialna dobrina in noben užitek. Takrat ponovim besede iz Davidovega psalma: »Le pri Bogu se umiri moja duša, kajti od njega je moje upanje.« (Ps 62,6) Srce je nemirno, če je v prepiru z mirom.

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651–1715) je bil francoski duhovnik, teolog, poet in pisec.

Dobrota se lahko doseže samo z vdanostjo
(7. pismo)

Zle okoliščine se spremenijo v dobre, kadar jih sprejmemo v potrpežljivem zaupanju in Božji ljubezni, medtem ko se lahko dobre okoliščine spremenijo v zle, kadar se jim predamo skozi sebično ljubezen. Nič v nas ali okoli nas ni resnično dobro, dokler se ne ločimo od sveta in se popolnoma predamo Bogu. In zato se, čeprav greš sedaj skozi te slabe okoliščine, v zaupanju in brez rezerve predaj v njegove roke. Vse bi dal, da bi te videl v boljših okoliščinah. Toda če so te zle okoliščine pripeljale do tega, da si postal sit ljubezni tega sveta, potem je to dobro. Ta sebična ljubezen, ki jo svet zagovarja, je tisočkrat

bolj nevarna od vsakega strupa. Molim zate z vsem svojim srcem.

Odkritje in smrt jaza
(10. pismo)

Vesel sem, ker me smatraš za svojega očeta! Ker to tudi prav gotovo sem in vedno bom. Kar rabiš, je večja gotovost, da te tudi ljubim kot oče, in ta gotovost bo prišla, ko bo tvoje srce osvobojeno od vezi sebične ljubezni. Kadar smo zaprti v svoj jaz, živimo v zelo omejenih prostorih, ko pa pridemo iz tega zapora in vstopimo v Božjo brezmejnost in svobodo njegovih otrok, smo resnično svobodni.

Čeprav se sliši čudno, se veselimo, ker te je Bog pripeljal v stanje nemoči. Tvoj jaz ne bo ne prepričan ne prisiljen v podreitev s katerikoli drugimi sredstvi: vedno najde skrite zaloge iz svojega lastnega poguma; vedno odkrije nedosegljiva zatočišča v tvoji lastni iznajdljivosti. Tvojim očem je bil skrit, ko se je hranil s skritim trupom navidezne dobrotljivosti, ko si se stalno žrtvoval za druge. Sedaj pa ga je Bog prisilil v glasen

jok, da je prišel na plano in pokazal svojo prekomerno zavist. O, kako boleča, toda učinkovita so ta obdobja nemoči! Dokler je ostalo še kaj sebične ljubezni, se bomo vedno bali, da bo razkrita. Toda Bog se ne preda; dokler še zadnji njen simptom preži v najglobljih prostorih srca, ga preganja in skozi neskončno milosten udarec izbeza na plano. In pogled na problem postane njegovo zdravilo. Sebična ljubezen, izbezana na svetlo, vidi samo sebe takšno, kot v resnici je: v vsej njeni iznakaženosti, obupu in sramoti. In v tem trenutku se razblinijo vse laskajoče iluzije tvojega celotnega sebičnega življenja. Bog pred tvoje oči postavi tvojega malika: jaz. Gledaš ta prizor in ne moreš odvrniti pogleda. Niti ne moreš tega, kar vidiš, skriti pred drugimi.

Razkritje sebične ljubezni na takšen način je najbolj smrtonosna kazen, ki nas lahko zadene. Svojega jaza ne vidimo več modrega, prijaznega, obzirnega, zbranega in pogumnega v žrtvovanju za druge. To ni več stara sebična ljubezen, katere jedilnik je sestavljalo verovanje,

da ničesar ne potrebuje in da zasluži vse. Hlipa od besa, ker je jokala. Ne more se umiriti in zavrača tolažbo, ker je bil odkrit njen strupeni značaj. Sebe vidi neumno, grobo in nesramno in prisiljena je pogledati svojo grozno pojavo naravnost v obraz. Takrat pravi skupaj z Jobom: »Strašni, ki sem se ga bal, je prišel nadme, in ta, pred komer me je groza, me je zadel« (Job 3:25). Kajti to je tisti, za katerega se najbolj boji, da bo postal njeno uničenje.

Ni potrebe, da bo Bog v nas napadel tisto, kar je brez življenja in ne reagira na nič (samo tisto, kar je živo, mora umreti). Nič drugega ni važno. Vidiš sedaj, zakaj se radujem v tvojem stanju šibkosti. To je, kar si potreboval – zagledati svojo sebično ljubezen poraženo, občutljivo, nečisto in razkrito takšno, kot v resnici je. In edino, kar moraš sedaj storiti, je, da jo tiho pogledaš takšno, kot je. Tisti trenutek, ko boš to lahko storil, bo sebični jaz izginil.

Prosil si za zdravilo, da bodo tvoji problemi ozdravljeni. Ti ne potrebuješ ozdravljenja, pač pa moraš umreti v sebičnosti.

Nehaj iskati zdravilo in dovoli smrti, da pride. To je edini način, s katerim boš opravil z jazom. Pazi pa se tistega grenkega poguma, ki zavrača vsako zdravilo, kajti uporno zavračanje lahko postane zdravilo v preobleki, dajajoč vrsto zadovoljstva in tolažbe tvojemu jazu. Ne išči tolažbe v sebični ljubezni in ne skrivaj bolezni. Razkrij vse v enostavnosti in svetosti in dovoli svojemu jazu umreti.

Toda razumi, da se vse to ne more zgoditi niti s kančkom truda na tvoji strani. Ko končno vidiš jaz takšen, kot v resnici je, postane šibkost vse, kar poseduješ. Moči si niti ne predstavljaš. In tudi če bi imel kaj moči, bi ta le podaljševala agonijo. Če boš umrl od šibkosti in teže, boš umrl hitro in manj nasilno. Umiranje življenja mora nujno biti boleče. Biti prijazen do nekoga, ki ga mučijo do smrti, je kruto. Ta človek hrepeni le po enem – smrtnem udarcu, ne pa po hrani ali preživetju. V bistvu bi skrajšali njegovo trpljenje, če bi pospešili njegovo smrt. Toda storiti ne moremo nič. Le roka, ki ga je privezala za mučilno napravo, mu lahko zada smrtni udarec, kar ga bo v

notranjosti v resnici osvobodilo.

Zato ne prosi niti za zdravila ne za preživetje. Ne prosi niti za smrt. Prostiti za smrt pomeni nepotrpežljivost. Prostiti za hrano ali zdravila pa pomeni samo podaljševati agonijo. Kaj naj torej storimo? Nič. Nič ne išči, pa boš našel. Ničesar se ne oprijemaj, pa boš rešen. Preprosto priznaj vse, ne v smislu notranjega olajšanja, pač pa zaradi ponižne želje predati se Jezusu.

Čeprav sem tvoj vzgojitelj v Gospodu, ne glej name kot na vir življenja. Rajši bi videl, da sem v tvojih očeh sredstvo smrti tvoje sebične ljubezni. Kajti tako kot bi bili kirurški instrumenti neuspešni v svojem namenu, če ne bi služili k ohranitvi življenja, tako bi bil tudi instrument smrti napačno poimenovan, če bi ohranjajal pri življenju, namesto, da bi zadal smrt. Če ti delujem trd, brezčuten, brezbrizen, pomilovalen, utrujajoč, nadležen in zaničevalen, Bog ve, kako daleč je vse to od resnice. Toda dovoli mi, da jaz tako mislim. In bil ti bom veliko bolj uslužen in koristen s tem lažnim značajem, kot pa če

bi ti pokazal svoja prava čustva in čisto človeško željo, da ti pomagam. Vidiš, bistvo ni v tem, kako ohraniti življenje, pač pa, kako se boš predal in umrl.

Čista vera vidi samo Boga

(14. pismo)

Ne skrbi za prihodnost. Nima smisla skrbeti, če te Bog ljubi in je zate poskrbel. Zapomni pa si, da imej vsakič, kadar te Bog blagoslovi, svoj pogled usmerjen nanj in ne na blagoslov. Uživaj v svojih blagoslovih vsak dan, tako kot so Izraelci uživali svojo mano z neba, vendar ne poskušaj blagoslovov shraniti za prihodnost. Obstajata dve posebni značilnosti čiste vere. Čista vera vidi Boga za vsemi blagoslovi in nepopolnimi dejavnji, ki ga skušajo zakriti, in dušo drži v stanju stalne negotovosti. Vera nas vedno drži v zraku, ne da bi bili popolnoma prepričani, kaj se bo zgodilo v prihodnosti in ne da bi bili zmožni z nogo dotakniti se trdne zemlje. Toda vera je pripravljena dovoliti Bogu, da deluje v popolni svobodi, vedoč, da pripadamo njemu in da moramo skrbeti samo za to, da smo zvesti temu, kar nam je on naložil, da storimo v

danem trenutku. Ta stalna odvisnost, ta temna, nevidna mirnost duše v stalni negotovosti glede prihodnosti je pravo mučeništvo, ki poteka tiho in brez kakršnegakoli vznemirjenja. In konec pride tako neopazno, kot da je skoraj skrit, tako za samega trpečega, kot tudi za tistega, ki sploh ne ve, da trpi.

Včasih bo Bog v tem življenju vere umaknil svoje blagoslove od tebe. Toda zapomni si, da on ve, kako in kdaj jih bo nadomestil, bodisi skozi pomoč drugih bodisi skozi samega sebe. On lahko obudi otroke iz samih kamnov.

Zato jej svoj vsakdanji kruh brez skrbi glede jutrišnjega dne. Jutri bo dovolj časa, da boš skrbel o stvareh, ki jih bo prinesel jutrišnji dan. Isti Bog, ki te hrani danes, te bo hranil tudi jutri. Bog bo poskrbel, da bo mana ponovno padla iz nebes sredi puščave, preden bo njegov otrok utrpel pomanjkanje.

*Prevod: Mojca Hode
Odlomek iz knjige Izpusti
(Let go)*

Lea Brkič

Zapuščina

miru

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši. (Janez 14,27)

V dokumentih o zapuščinah najdemo različne vrste zapuščin. To je lahko denar, vrednostni papirji, zemlja, hiša, stanovanje in še kaj. Vse to so vrednosti, ki dedičem veliko pomenijo; marsikomu so celo edini vir preživetja.

Evangelist Janez je zapisal, da je tudi Jezus, ko se je poslavljajal od svojih učencev, povedal, da

jim nekaj zapušča. To ni bila hiša niti karkoli podobnega. Ob neki priliki je rekel: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.« Zapustil jim je to, kar potrebuje in želi imeti vsak človek: mir v srcu. Že takrat je vedel, da bodo učenci po njegovem odhodu v nebo vznemirjeni in preplašeni. Namesto sebe jim je obljubil Svetega Duha, Duha tolažbe. Toda na izpolnitev te obljube so morali čakati v gornji izbi v Jeruzalemu v strahu pred takratnimi oblastniki. Tudi kasneje, ko so moč Svetega Duha že sprejeli, so se znašli v okoliščinah, ki so zbujele strah. Strah lahko ohromi človeka bolj kot marsikaj drugega. Strah je podoben skriti zveri, ki preži na človeka in ga hoče uničiti. Če poslušamo poročila, beremo novice ali se pogovarjamo s sosedi, prijatelji in sodelavci, dobimo veliko informacij, ki so v glavnem strah zbujaajoče. Izgubo službe, slabe zdravstvene izvide, razpad zakonske zveze, finančne krize ... smatramo kot opravičljive razloge za strah. Ko razmišljamo, v kakšnem svetu bodo živeli naši potomci, se nas lotevajo vznemirjive

misli. Strah lahko ohromi tudi naš spanec. Ne le, da sanjamo nekaj, kar nas prestraši, ampak zaradi skrbi ne moremo niti zaspati.

Ljudje iščemo mir vsepovsod in pri vsakomur, ki ponuja mir kot blago na tržnici. Žal so takšni iskalci miru potem še bolj razočarani, saj izgubijo še tisto malo miru, kar so ga imeli, hkrati pa so tudi finančno opeharjeni. Zakaj se to dogaja? Ker mir ponujajo ljudje, ki ga ne morejo dati, ker ga sami nimajo. Edini, ki lahko pravi mir dá, je Jezus Kristus, ki je izvor miru. Jezus ni rekel svojim učencem, da jim bo dal mir zato, da ga bodo lahko oni dajali drugim ljudem. Rekel jim je, da jim ga bo dal zato, da ne bodo plašni in vznemirjeni. Dal jim ga je izključno za »njihovo uporabo«. To pomeni, da moramo ljudem, s katerimi se srečujemo, povedati, kdo je darovalec pravega miru. Usmeriti jih je treba »na pravi naslov«.

Jezusove besede veljajo tudi za njegove učence v 21. stoletju. Še kako potrebujemo Božji mir, sploh ko se znajdemo v težkih okoliščinah in se te okoliščine ne spremenijo. Ravno

takrat lahko pokažemo, da je zapuščina miru, ki nam jo daje Jezus, neprecenljivi zaklad. Na primer, ko zremo, da je nekdo, ki nam je blizu, zbolel, se to verjetno ne bo spremenilo na bolje. Ob takšni novici nam ni vseeno. Žalostni smo in jokamo, vendar v srcu imamo Božji mir.

Jezus je rekel svojim učencem, da jim ne bo dal takšnega miru, kakršnega ponujajo drugi. Očitno so že v njegovem času obstajali lažni ponudniki miru. Danes jih je na tržišču še mnogo več; so popularni in zelo iskani. Ponujanje miru je postala celo tržna niša. Povsod so mikavni oglasi in plakati ter vabila na predavanja, tečaje in seminarje, ki obljublajo pot do miru. Žal to ni zapuščina miru, o kateri je govoril Jezus, ampak človeška domišljija in manipuliranje z emocijami.

Ali nam primanjkuje miru v srcu? Sprejmimo Jezusovo brezplačno ponudbo. Ni nam potrebno iti na konec sveta. Tam, kjer smo, recimo: »Jezus, želim imeti mir, ki ga ti daješ.«

Katja Brkič Golob

Bog nikogar ne spregleda

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, v kateri je tudi vodja slavnice in glasbene skupine.

Eno največjih bolečin človeštva predstavlja spregledanost ali biti spregledan.

Ali se nam je kdaj zgodilo, da smo se počutili spregledane? Včasih se nam morda zdi, kot da smo le opazovalci svojega življenja, ko samo stojimo ob strani in gledamo na številne priložnosti, ki gredo mimo nas in jih nikakor ne moremo ali ne znamo izkoristiti. Včasih se morda počutimo kot umazane cunje, ki vsrkavajo umazanijo tega sveta. Lahko se zgodi, da razmišljamo o tem, kako trdo in pošteno delamo, služimo drugim, smo »pridni«, a nas nihče

ne opazi. To nas morda žre in stiska pri srcu, zaradi česar izgubljamovoljo, saj se počutimo spregledani.

Če poslušamo novice, slišimo, koliko migrantov se bori za življenje na odprtem morju, koliko otrok je umrlo v Nikaragvi, kjer divja državljanska vojna, kakšna lakota pesti ljudi v Jemnu, kakšne vojne grozote se dogajajo v Siriji, koliko ljudi je ostalo brez domov zaradi cunamijev v Indoneziji. Spregledani ljudje, za katere se zdi, da nikomur ni mar. In če se nenazadnje sprehajamo po ulicah našega kraja, če gremo čez čakalnico Onkološkega inštituta ali čez ljubljanski Prešernov trg, kjer mali fantek za denar igra na harmoniko eno in isto žalostno melodijo, ali če se sprehodimo čez dom starejših občanov, kjer starka otožno gleda skozi okno in čaka... Bolečina spregledanosti. Ob vsem tem se sprašujemo, ali je sploh komu mar za bolečine in trpljenja ljudi?

Neka znana krščanska pesem govori o prošnji človeka, ki se počuti, da je spregledan in zato moli k Bogu: »O, ne pojdi mimo mene, Jezus, daj postoj.«

Kristjani verjamemo, da nas nekdo »tolaži tako, kakor mati tolaži svojega otroka.« Poznamo nekoga, ki je »nagnil svoje uho, ko se je narod znašel v stiskah«. Poznamo tudi nekoga, ki je obljubil, »da bo z nami vse dni do konca sveta«. In to je Jezus, »ki nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil«. Jezus je to, da misli resno s svojo namero, da bo uslišal naše prošnje in se nam približal, pokazal s tem, da je dovolil, da ljudje z njim naredijo, kar želijo – da ga križajo. Kajti »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega sina, da bi se nihče, kdorkoli vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Evangelij torej pravi, da se ne bo nihče pogubil, ki bo veroval v Boga. Torej pri krščanskem Bogu ni nihče spregledan. S smrtjo na križu in vstajenjem od mrtvih je Kristus dokazal, da v Božji družini ni pojava »spregledanosti«: Bog nikogar ne spregleda. Na križu Golgote, kjer je bil umorjen, je Božji Sin Jezus Kristus v bolečinah iztegnil in razprl svoje roke, da bi lahko opazili, kako je Božja ljubezen široka, in priš-

li v njegov objem, kjer je dovolj prostora za vsakogar. In še več, Bog Oče vse, ki verujejo v Jezusa Kristusa, sprejema kot svoje otroke in jih jemlje v svoje naročje in jim daje »novo belo obleko«, oprano krivde in odišavljeno s čisto vestjo.

Vsak dan imamo novo priložnost, da prejmemo blagoslov, kajti Bog nikogar, ki ga išče, ne spregleda. Zatorej se približajmo Bogu s hvaležnostjo in zaupanjem, kajti Bog ne bo nikogar izmed nas spregledal.

John R. Rice

Bog posluša in odgovarja na molitve

John R. Rice (1895–1980) je bil ameriški evangelist, pastor in ustanovitelj vplivnega krščanskega glasila *The Sword of the Lord*.

Krščanski Bog je Bog, ki uslišuje molitve, kot pravi Sveto pismo: »Brez vere namreč ne moremo biti Bogu všeč, kajti kdor prihaja k Bogu, mora verovati, da **on [Bog] biva in poplača tiste, ki ga iščejo.**« (Heb 11,6)

»K tebi, ki poslušaš molitev, prihaja vse človeštvo,« je rekel psalmist v Psalmu 65,3 (CHR). Bog sliši molitev vsake osebe, ne glede na narodnost. Bog, ki je stvarnik vseh ljudi, želi slišati vsako molitev vsake duše. Bog si ravno tako močno želi slišati

molitev sleherne generacije.

Poznavanje te Božje lastnosti poslušanja in odzivanja na molitev je osnova, da lahko sploh pridemo k Bogu. Ko nekdo pride k Bogu, ni najpomembnejše, da se zaveda, da je Bog stvarnik vsega, ali pa da pozna Božje odlike in značilnosti. Vse to je namreč v dovolj veliki meri vključeno v spoznanje, da Bog posluša in odgovarja na molitve, kajti kadar verujem, da Bog »poplača tiste, ki ga iščejo«, takrat vem dovolj o Bogu, da se mu lahko zaupljivo približam, da se zavedam njegove naklonjenosti in da pričakujem njegov blagoslov.

Ta lastnost Boga, da posluša in odgovarja na molitve, je tista, za katero si Bog najbolj želi, da jo poznamo. Ta lastnost namreč predstavlja samo bit Božje narave. Ta lastnost nam odkriva Božjo moč, Božjo modrost, Božjo milost in Božjo svetost.

Bog obstaja in odgovarja na molitve. V tem dejstvu je vključena absolutno vsa vera, ki jo potrebujemo, da Bogu ugodimo in se mu približamo. Če to vemo o našem vsemogočnem, blagoslovljenem in milostljivem

Bogu, vse drugo postane samoumevno. Božjega hotenja, da odgovori na molitev, ne smemo zaničevati, sicer se nas polasti greh nevere. Če gledamo samo na naravne zakone in menimo, da je Bog podvržen naravi in omejen s fizikalnimi zakoni, ki jih je sam ustvaril, potem podcenjujemo moč vere in posledično ne moremo ugoditi Bogu, niti se mu ne moremo približati, kot bi se mu lahko.

Predajmo se molitvi

Če Bog sliši in odgovarja na molitve, potem molimo. Molitev je najpomembnejša krščanska dolžnost. Bog ni nikoli zapovedal, naj neprenehoma pojemo ali naj neprenehoma pridigamo, niti naj neprenehoma delamo, ampak je zapovedal: »Neprenehoma molite!« (1 Tes 5,17). Apostoli so po binkošti izbirali diakone tako, da so se posvetili molitvi (Apd 6,4). Naj se Božja Cerkev ohrabri in moli, moli, moli, naj bo Cerkev pogumna in moli, dokler ne izmoli.

Molimo, dokler ne izmolimo in dokler nismo uslišani! Božje veličastne obljube še vedno veljajo, zato nadaljujmo z molit-

vijo, dokler Bog ne odgovori. Jezus je učil, da bi morali vztrajati v molitvi (Lukov evangelij 18,1-8). »Prosíte in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« (Mt 7,7-8) Molitev je iskanje. Molitev je iskanje in trkanje. Tisti, ki moli, pričakuje, da prejme. Tisti, ki trka, pričakuje, da se mu odpre. Tisti, ki išče, pričakuje, da bo našel. Stvarna molitev je prizadevanje za nekaj stvarnega.

Kristjani pogostokrat žal nečesa nimajo, ker za to ne prosijo v molitvi. Sveto pismo pravi, da molitev ni boj, vojskovanje, hrepenenje ali skrb, ampak da je molitev prizadevanje, da se od Boga nekaj prejme. Molitev je prošnja, molitev je iskanje. Moja žena in hčer se mi posmehujeta načinu, kako si kupujem čevlje. Vstopim v izbrano trgovino in naročim izbrane čevlje – črne, številka 43, podobne tistim, ki sem jih nosil do sedaj – plačam, obujem nazaj svoje stare čevlje in odidem iz trgovine z novimi čevlji v rokah. Cel postopek traja okoli 10 minut. V trgovini iščem točno

določene čevlje, jih hitro najdem in grem domov. Nimam navade hoditi po nakupovanjih. Dejansko grem samo kupit, kar potrebujem. In podobno bi moralo biti tudi z molitvijo. Molitev je iskanje nečesa, kar nam bo Bog zagotovo dal.

Še enkrat nam želim položiti na srce, da je molitev iskanje in čisto nič več. Ko nas Bog poziva, da molimo, nas s tem poziva, naj ga enostavno prosimo za nekaj konkretnega.

Dejanski primeri molitev, ki so zapisani v Novi zavezi Svetega pisma, so enostavni primeri konkretnih prošenj in konkretnih odgovorov. Ljudje so običajno dobili točno to, česar so si dejansko želeli in prosili. Cestinar je v templju molil: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« (Lk 18,13) in odšel domov rešen, saj mu je Bog odpustil grehe. Apostol Peter, ko se je začel utapljati v Galilejskem morju, je zavpil: »Gospod, reši me!« (Mt 14,30) in Jezus mu je takoj iztegnil roko in ga potegnil ven. Slep berač Bartimaj, ki je sedel ob poti, po kateri je šel Jezus, je vpil in klical: »Jezus, Davidov sin, usmili se me! (Mk

10,47) in potem je molil še bolj konkretno: »Gospod, da bi spregledal!« (Mk 10,51). In spregledal je. Razbojnik na križu je prosil za odrešenje: »Jezus, spomni se me!« in Jezus Kristus ga je rešil isti dan in odvedel v raj. Kanaanska žena je prosila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo demoni.« (Mt 15,22) in ponovno: »Gospod, pomagaj mi!« in je nadaljevala moliti in prositi, **dokler** ni dobila, kar je prosila, in to je bilo, dokler njena hčer ni ozdravela.

Dejansko edina molitev, ki je omenjena v Novi zavezi Svetega pisma in ki jo sam smatram za nedostojno, je farizejeva molitev, ki je zapisana v Lukovem evangeliju v 18. poglavju. Farizej je molil javno, dolgo in glasno, a ni ničesar prosil. To je vrsta molitve, ki jo Bog sovraži.

Ljudje znamo biti zlobni in grešni, Bog pa je tako velik, močan in milostljiv, da je edini pravilen in primeren odnos med Bogom in nami: naše iskanje in Božje odzivanje. Če smo prevzeti z mislijo, kaj in koliko zmoremo sami po sebi narediti za Boga, je to znak neverovanja v Boga.

Vendar kadar slaboten grešen človek priznava svojo majhnost in prosi Boga za stvari, ki nam jih Bog sam od sebe tako milostno in ljubeznivo ponuja, potem je takšna molitev primer-na in upravičena.

Vprašajmo se, ali dejansko pro-simo Boga za nekaj konkretne-ga, kadar molimo? Mnogi moli-vci so podobni ljudem, ki kupu-jejo samo z očmi: gledajo samo čez steklo v vitrino in v izložbo, a dejansko ničesar ne kupijo in nič ne prinesejo domov. Molitev ni udobna limuzina za izlet in za ogledovanje mesta in nara-ve. Molitev je tovornjak, ki je namenjen delu, s katerim se odpeljemo do skladišča, kjer naložimo tovor, ki ga pripeljemo do doma. Mnogi s tem tovornja-kom »ropotajo« po celem mes-tu in nikoli ne dospejo do skla-dišča. Ne gredo po to, za kar molijo. Ne iščejo, zato tudi ne dobijo. Prenekatera molitev ne vključuje iskanja in prošnje za konkretne stvari in posledično dejansko niti ni molitev.

»Kdor prosi, prejme; kdor išče, najde«

Nimamo, ker ne molimo. Cer-

kve izgubljajo moč! Kristjani niso niti srečni niti ne napredu-jejo v duhovnih stvareh, naši dragi ne najdejo odrešenja, vse to, ker kljub navodilu Božje besede Boga ne »zgrabimo« v molitvi. Odločimo se za konkre-tno molitve s konkretnimi cilji. Duhovno prebujenje z mnogimi blagoslovi in odrešenji dragoce-nih človeških duš zagotovo čaka na molitve. Ko se popravi molitveno življenje kristjanov, se popravijo kristjani sami in skupaj z njimi Cerkve in se s tem odprejo vrata tudi vsem potrebnim blagoslovom.

Sveto pismo nas uči, da Bog uživa v tem, da posluša in odgovarja na molitve. Sveto pismo vsebuje številne velike in posebne dragocene obljube glede tega, kaj bo Bog storil za ljudi, ki se mu približujejo v molitvi. Prav tako Sveto pismo jasno pove, kakšni so pogoji za to, da Bog uslišuje molitve. Odrešenik Jezus Kristus pravi: »Prosrite in vam bo dano!« (Mt 7,7) in ponovno »Prosrite in boste prejeli« (Jn 16,24). Iz tega sledi, da molitev pomeni »iskati in prositi«, odgovor na molitev pa pomeni »biti uslišan in prejet«.

V odgovoru na molitev Bog čudežno posreduje na dogajanje na zemlji in spreminja stvari, spreminja ljudi, spreminja časovno zaporedje, spreminja zunanje dogodke, spreminja zdravstveno stanje ter celo izvršuje čudeže. To ni neka nepreverjena teorija, ki jo predlaga človek, to je izkušnja mnogih kristjanov vseh krajev in časov, ki so to moč vere in molitve osebno izkusili, jo dokazali z življenjem in o njej pričevali. Vemo, da Bog odgovarja na molitve, kajti odgovoril je že na neštete molitve. Veličasten in vsemogočen Bog se je zmožen na molitev odzvati z veličastnimi odgovori, še več, Bog ima takšno naravo.

Bog na delu

»Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele; široko odpri usta, da jih napolnim.« (Ps 81,11) V tem odlomku iz Stare zaveze Svetega pisma Bog najprej predstavi sebe in nato ponudi dokaz svoje zmožnosti ter na koncu izrazi svojo pripravljenost, da se do konca drži zaveze, ki jo je sklenil z Izraelci. Kakor da bi nam Bog hotel reči: »Ali tudi vi morate potrebuje veličastnega

Boga, da stori kaj za vas? Da stori kaj za tebe?«

»Klič me in ti bom odgovoril; povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.« (Jer 33,3) Bog nas nagovarja, da se sklicujemo nanj, da bi nam mogel dati »velike in nedoumljive reči«. Sveto pismo je knjiga čudovitih odgovorov na molitve, knjiga velike vere in še večjega Boga. In nikjer v Svetem pismu ne zasledimo niti enega namiga, da je kadarkoli neki človek pričakoval preveč od Boga ali da je bil Bog kdajkoli nezadovoljen, ker ga je nekdo prosil za prevelike stvari.

Vsemogočni odgovarja na molitve

Eno najbolj drznih molitev, ki je bila kdajkoli izrečena, je molil Elizej, mlad prerok, ki je sledil preroku Eliji. Poglejmo si to presenetljivo prošnjo: »Naj mi pripade, prosim, dvojni delež tvojega duha« (2 Kr 2,9). Dejansko je to pomenilo, kot bi rekel Bogu: »Daj mi, prosim, dvakrat toliko moči Svetega Duha, kot je imel Elija.« Elija je enkrat obudil mrtvega otroka, drugič je molil in Bog je poslal

sušo, ki je trajala tri leta in pol, spet tretjič je molil in Bog je poslal dež. Elija je bil prisoten pri najčudovitejših čudežih po Mojzesu. In sedaj ta drzni mladi prerok Elizej prosi za dvakrat večji delež Svetega Duha in Božje moči glede na preroka Elija. Kakšna molitev!

Še bolj presenetljiva kot sama molitev je dejstvo, da je Bog nanjo odgovoril. Simbolično je Elijin plašč padel na Elizeja. Če natančno primerjamo zapise o Elijinem in Elizejevem življenju, lahko naštejemo osem veličastnih čudežev, ki jih je storil Elija, in šestnajst veličastnih čudežev, ki jih je po tem, ko je kot odgovor na molitev prejel dvojni delež Božjega Duha, storil Elizej. Bog zaradi Elizejeve prošnje ni bil užaljen, ampak zadovoljen in počaščen zaradi pogumne vere Elizejeve molitve.

Smatramo lahko, da je bil Bog užaloščen zaradi neverovanja drugih prerokov, vendar z Elizejem je bil zagotovo zadovoljen. Slava Bogu, kajti judovska družba ni ostal brez verujočega Božjega preroka, ki je tudi vnaprej oznanjal in razodeval Božjo moč.

Majhne molitve so znamenje majhne vere in majhna vera žalosti Boga in na žalost povzroča še veliko škodo. Spomnimo se, da je Jezus ne le enkrat podal očitek: »Vi maloverni!« Velike molitve odražajo vero v Boga. In ne samo, da s takšno vero ugodimo Bogu, ampak to prinaša tudi blagoslovljene rezultate.

»Neznansko več od tega, kar prosimo ali mislimo«

Kristjani verujemo v velikega Boga! Zanj ni nič pretežko. On nas ljubi. Želi, da imamo vse, kar potrebujemo. Ali se želimo danes okleniti Božjih blagoslovljenih obljub in začeti moliti tisto vrsto molitve, ki bo dopustila Bogu, da naredi čudovite stvari, ki jih želi narediti za nas? Spomnimo se Božjih obljub in mu zaupajmo in mu to zaupanje pokažimo s pogumno molitvijo.

»Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom jaz to storil.« (Jn 14,14) »Prosíte in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!« (Mt 7,7)

Prevod: uredništvo

dr. Daniel Brkič

Kaj je naloga krščanstva v tretjem tisočletju?

Moderna znanost in moralni relativizem sta svet obrnila na glavo. Takoj, ko začnem verjeti v današnjo znanost, težko stlačim v njeno epruveto človekove pravice in moralo, nikakor pa ne morem vanjo stlačiti krščanskega prepričanja. Krščanska vera dostikrat odstopa od logike in verjame celo v čudež. Kako naj logični Zemljan 21. stoletja verjame v, recimo, Jezusovo deviško rojstvo in vstajenje od mrtvih, ko v to težko verjame marsikateri kristjan, in se bori, da se njegova stara vera ne destabilizira. Čigav sporazum naj obvelja znotraj različnih mnenj? Sprašujejo me, ali gre za zgodovinske dogme Cerkve ali za večne dogme Svetega pisma? Sprašujejo me, ali bo dobrotnik in

pacifist Mahatma Gandhi v peklu zato, ker je bil hindujec, ne pa kristjan? In ali bodo kristjani v nebesih zato, ker niso bili hindujci, čeprav Gandhi v njihovem življenju ni videl Kristusa? Pod čigavo oziroma katero svetilko bomo našli izgubljeni ključ v temi? Znani teolog Karl Rahner je zapisal, da bo kristjan tretjega tisočletja mistik ali pa ga ne bo. Delno ima prav, toda čas mistike je minil; nastopil je čas velikih dilem. Ne gre več toliko za vprašanje, ali Bog obstaja, ampak ali je Bog (sploh še) uporaben za današnji čas? Kajti vera, ki človeku v življenju ne pomaga, ni funkcionalna; je neuporabna, nekoristna in je čista potrata časa. Po moji oceni je naloga krščanstva v tretjem tisočletju razumeti ljudi, ki s(m)o v dvomih, in takšnim pomagati. Apostol Juda je glede spopadanja z dvomi zapisal: »Do omahljivcev (db. dvomečih) bodite usmiljeni.« (Jud 1,22) V grškem izvirniku je zapisano: *eleate diakrinomenoi*. Chráskov prevod, ki je izvirniku najbližji, pravi, naj tiste, ki so v dvomih, prepričujemo, kar pomeni, naj jih ne obsojamo. Premišljeno krščanstvo mora v tretjem tisočletju do omahljivih

in dvomečih izražati pomilovan-
je in razumevanje, ne pa jih

obsojati. To je naloga današ-
njega kriznega krščanstva.

Ko je Božje ljudstvo trpelo kot sužnji pod udarci bičev, niso poklicali pravnega zastopnika. Klicali so Boga.

Ko je bil Mojzes v škripcih, stisnjen v kot pred Rdečim morjem, ni poklical vojske. Klical je Boga.

Ko je šel Jozue proti trdnjavi Jerihe, ni uporabil bomb kot kak terorist. Klical je Boga.

Ko so se hebrejski dečki soočili z ognjenimi zublji v žareči peči, niso poklicali gasilcev. Klicali so Boga.

Ko je Daniel v levji jami gledal levu v oči, ni poklical krotilcev živali. Klical je Boga.

Ko je bila Estera soočena z dejstvom pogube njenega ljudstva, ni klicala k bogovom. Klicala je Boga.

Ko je Nehemija videl Jeruzalem v ruševinah, ni poklical projektantov in načrtovalcev mest. Klical je Boga.

Ko je Peter hodil po morju in se je začel potapljati, ni poklical obalne straže. Klical je Boga.

Ko je verski reformator Jan Hus gorel na grmadi, ni klical sodnikov. Klical je Boga.

Ko se je Martin Luther King boril za človekove pravice, ni računal na pomoč vlade. Klical je Boga.

Ko se soočam s stisko in pogubo, se ne bojim, ker je tudi moja pomoč od Boga, ki je naredil nebo in zemljo. Moja noga ne omahuje, ker je na moji strani moj Bog in moj Gospod. On varuje moje življenje od zdaj in do večnosti (Ps 121).

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

**»Kajti vsak, kdor prosi, prejme;
in kdor išče, najde;
in kdor trka, se mu bo odprlo.«**

Evangelij po Luku 11,10